Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

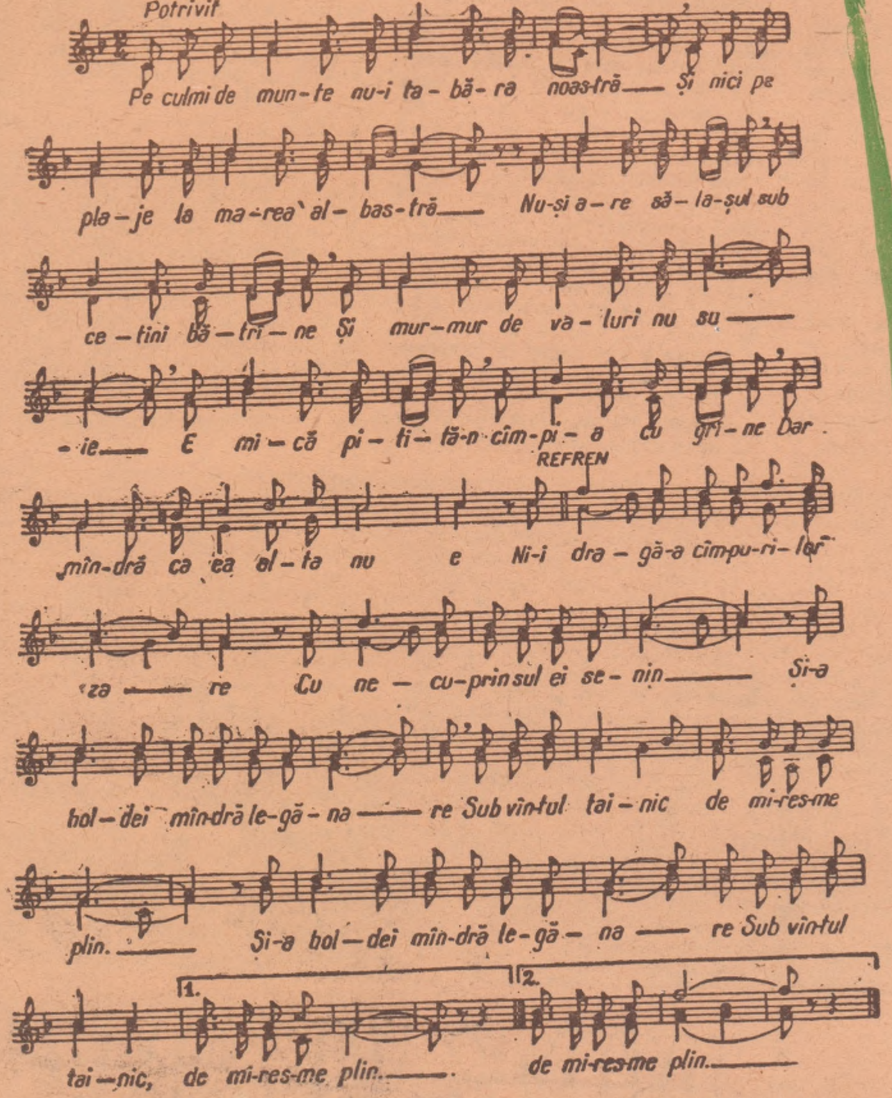
Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 50 (506) ⋆ miercuri 20 iunie 1956 ⋆ 4 pag. 15 bani

Tabăra noastră

Muzica: PETRE BRINCUS
Versuri: VALERIU MAGURĂ

In larg de cîmpie ni-i tabăra mică
Și pare, sub ceru-nalt, o furnică.
Dar vraja cîmpiei adînc te cuprinde
Și cît ți-e de drag să cutreeri,

Cînd spuza de stele pe cer
se aprinde
Și-ți cîntă o mie de greeri.

REFREN

Bine ai venit vacanță!

A sosit vacanța, copii! După un an de muncă, două luni de odihnă sînt întotdeauna bine venite. Dar în ce fel să te odihnești, cum anume să-ți petreci zilele de vară?

Unii își zic așa: „Insfîrșit a sosit timpul să dorm cît mi-e pe plac. Oare nu se spune că somnul e cea mai bună odihnă?" Dorm ei o zi, dorm două și iată că de la o vreme își dau seama că o vacanță petrecută în acest fel n-are nici un haz. Dealtfel, copii care să gîndească astfel se pare că nici nu există. Căci doar cărui școlar nu-i place să zburde, să alerge, să se scalde în apele repezi și răcoroase ale rîurilor?

Iată, soarele și-a arătat fața strălucitoare de după deal. Din curtea școlii răzbate un sunet limpede, cristalin, sunetul goarnei. Ea cheamă pe copii în tabără. In curînd vor începe aici fel de fel de activități. Copiii vor face sport, se vor juca, vor merge la pescuit sau vor porni să cerceteze ținutul de prin prejur. Seara, în amurg, undeva pe o creastă de deal, se va aprinde focul de tabără.

Minunată e viața în tabăra de curte atunci cînd copiii înșiși știu cum să și-o organizeze!

Dar iată că gîndul nostru a zburat ceva mai departe decît zilele de față. Deocamdată, taberele de curte nici nu s-au deschis. Se vor deschide însă cît de curînd. Faceți în așa fel, copii, încît să petreceți în tabără o vacanță plăcută.

LA BUNICI

Eu am terminat cu bine toate examenele.

Abia aștept ziua cînd am să plec în tabără la Păltiniș. O parte din vacanță am să mi-o petrec însă la țară, la bunici. Aici am să merg la scăldat cu alte prietene și am să mă odihnesc. In vacanța asta mi-am trecut în planul meu zilnic să învăț pentru examenul de admitere în clasa a VIII-a.

Nicoleta MODROGAN
Șc. de 7 ani fete nr. 10 Ploiești

Vaporul pornește în larg. Cîntece voioase străbat pînă departe... Pionierii din raioanele Tulcea și Negru Vodă străbat Dunărea.

...Acest lucru se va întîmpla însă peste cîteva săptămîni. Acum, pionierii excursioniști își pregătesc totul pentru drum. Excursia — de două zile — în care vor porni le va aduce multe bucurii. La cabana Maliuc vor face un popas. Seara se vor plimba cu bărcile. A doua zi, tinerii turiști își vor continua calea mai departe, spre Sulina.

Nicolae CREȚU
activist la Comitetul raional U.T.M. Tulcea.

Poveste cu UN MILION DE LEI

— Cu care Dumitraşcu vrei să vorbeşti? Cu milionarul sau cu celălalt?

O clipă, rămăsei descumpănit. Nu ştiam ce să cred: ori că omul acesta nu ştie ce vorbeşte, ori că vrea să-şi rîdă de mine. Cum însă omul era destul de în vîrstă şi cît se poate de aşezat, alesei cea de a doua presupunere.

— Tovarăşe, răspunsei eu, mie nu-mi arde acum de glume! Te-am rugat să-mi faci un bon ca să pot merge la inginerul Dumitraşcu şi nu la milionarul dumitale!

— La inginer, zici? Păi, ăsta-i

chiar milionarul! — se lumină omul de la poartă şi-mi întinse bonul de intrare.

Dar pe cît s-a luminat portarul, pe atît m-am încurcat eu. Venisem aici, la fabrica „Unio" din Satu-Mare, ca să stau de vorbă cu inginerul Dumitraşcu Mihai, un utemist grozav de simpatic şi foarte iubit de tineri — după cîte mi se spusese. Şi cînd colo, iată că sînt trimis la un... milionar!

„Trebuie să fie aici o încurcătură!" îmi zisei şi pornii să dezleg misterul. Am aflat, cu prilejul acesta, o poveste foarte interesantă.

In urmă cu un an şi mai bine, într-una din zile, inginerul Mihai Dumitraşcu trecea prin secţia în care se lucrează jghiaburile pentru transportoarele cu racleţi. Jghiaburile acestea se fac din tablă şi se croiesc din foi late de 1 m şi lungi de 2 m. Cum însă pentru jghiaburi nu e nevoie de aşa o lăţime, ci numai de 74 cm, fîşiile care prisoseau (cam de 26 cm lăţime) erau aruncate. Faptul acesta îl făcu pe inginer să tresară.

— De ce se aruncă atîta tablă? Oare nu s-ar putea croi într-alt chip, încît să nu se arunce nici o bucăţică?

In seara acelei zile, inginerul Dumitraşcu se culcă foarte tîrziu. Cu bucăţi de hîrtie şi carton, ca un priceput croitor care vrea să lanseze o modă nouă, inginerul imaginase tot felul de croiri ale tablei. Pînă la urmă, se opri asupra unui sistem destul de simplu şi ingenios: tabla să nu mai fie croită în lungimea ei, ci de-a latul, economisindu-se astfel cei 26 cm care se aruncau.

Inginerul îşi închipuise că noul lui sistem de croire va putea fi pus în aplicare chiar de a doua zi, dar nu mică i-a fost dezamăgirea cînd întîmpină împotriviri din partea unor ingineri mai în vîrstă.

— Cată-ţi de treaba ta! îi spuneau aceştia. După sistemul tău înseamnă să facem două suduri, în loc de una. Atunci, care-i avantajul?

Degeaba a încercat Dumitraşcu să le arate că adăugarea acestei suduri duce la economii uriaşe. N-a fost chip să-i lămurească. A găsit în schimb tot sprijinul necesar la organizaţia U.T.M. şi de partid. A stat acolo de vorbă îndelung.

— Ce-ar fi dacă s-ar găsi mai mulţi tineri care, ca şi dumneata, să caute cum s-ar putea face economie la metal? Ce zici?

Aşa s-a născut ideea creării unei brigăzi complexe de economisire a materialului. Timp de mai bine de o lună de zile, Dumitraşcu a tot umblat prin fabrică, a ales 8 tineri din secţii diferite, le-a arătat ce este o asemenea brigadă. Şi în iulie, anul trecut, brigada şi-a început lucrul.

Cea dintîi treabă a brigăzii a fost punerea în aplicare a noului sistem de croire a tablei. Rezultatul? Uimitor! Noul sistem aducea o economie de 60 de tone tablă anual, ceea ce înseamnă o economie de 193.000 lei.

In faţa unei asemenea situaţii, cei care s-au împotrivit la început se convinseră. Creierul colectiv al brigăzii găsea mereu noi surse de economii.

Niciodată nu s-a pomenit în fabrica „Unio" o aşa de mare atenţie acordată fiecărui proces de fabricaţie. O metodă de lucru care astăzi pare bună, mîine e găsită nelalocul ei şi e înlocuită cu alta care să aducă economii de metal.

Aşa s-a întîmplat nu de mult. Cînd s-a anunţat data ţinerii celui de al II-lea Congres al U.T.M., tinerii din brigadă şi-au propus ca, în cinstea lui, să atingă cifra de 1.000.000 de lei economii anual.

Ce zarvă, ce fierbere! Fiecare comandă făcută fabricii se discută în brigadă şi fiecare membru al brigăzii caută un nou izvor de economii de metal. Pop Mihai, muncitor lăcătuş, se gîndise de mai multă vreme cum să reducă cantitatea de bronz folosită la turnarea cuzineţilor de vagoane. Căuta să găsească o formă de turnare care să permită ca la strunjirea şi frezarea cuzinetului să nu se mai arunce atîta metal preţios prin şpan. Singur, Pop Mihai n-a putut găsi soluţia, dar creierul colectiv al brigăzii a găsit-o. Noul sistem de turnare face ca la fiecare cuzinet să se economisească 2 kg de bronz, iar timpul de strunjire şi frezare a fost redus la jumătate. Asta a adus o economie de aproape 200.000 de lei anual.

...Timpul trecea. Data Congresului se apropia, cifra economiilor creştea. Un nou sistem de confecţionare a roţilor dinţate a făcut ca la fiecare roată să fie economisite circa 40 kg de metal preţios.

Rămînea totuşi o cifră de peste 100.000 lei căreia nu i se găsea nici cum acoperirea. Inginerul Dumitraşcu şi încă doi tineri din brigadă pornîră atunci prin fabrică. La secţia forjă le atrase atenţia un lucru de amănunt: îndoirea arcurilor de la vagoane. Treaba asta se face manual şi îndoirea unei singure foi de arc ia adeseori unui muncitor cîte 8 ore de muncă. De aici se născu ideea...

Nici nu şi-a închipuit Dumitraşcu că proiectarea noii maşini de îndoire a arcurilor de vagoane o să-i ia atîta vreme. Zi de zi, noapte de noapte, el, împreună cu alţi doi, stau şi imaginează noua maşină. Dar nu mai e timp să fie făcute schiţele!

...In dimineaţa zilei de 9 iunie, primul tren ducea cu sine pe inginerul Dumitraşcu Mihai, delegat la conferinţa regională. Cu ochii înroşiţi de nesomn (nu dormise toată noaptea), inginerul trăgea linii peste linii în carnetul său de note. Lua astfel naştere proiectul, în mic, al noii maşini care avea să împlinească mult rîvnita cifră de 1.000.000 de lei economii anuale.

V. BÎRGĂOANU

★

★ ★

Demonstraţia de lansare a aeromodelelor care a avut loc duminica trecută la Oraşul Stalin a făcut ca dintre sutele de copii care au fost de faţă mulţi să îndrăgească acest frumos sport.

★ ★

★

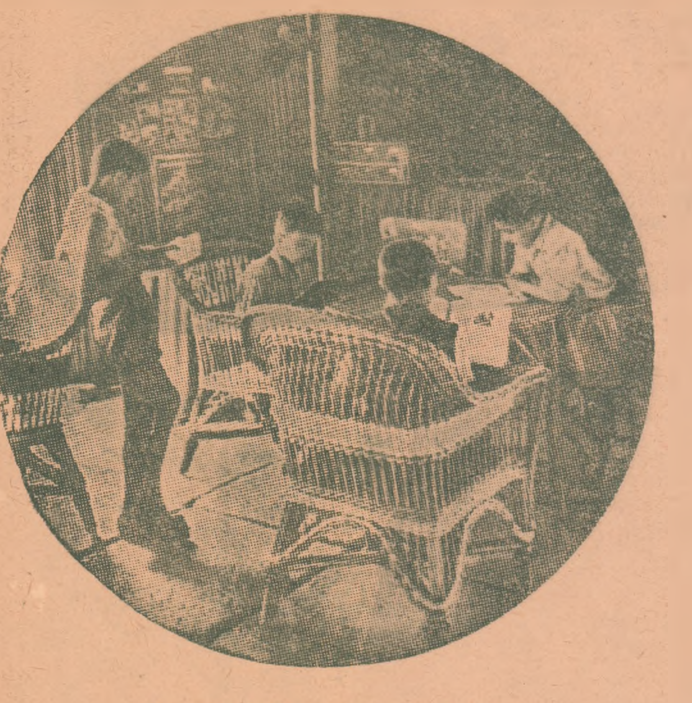

Un eveniment de seamă

La 18 iunie a.c. s-a deschis în Capitala patriei noastre Congresul Scriitorilor din Republica Populară Romînă.

Sînt delegaţi la Congres cei mai buni scriitori ai noştri care s-au adunat pentru a discuta probleme însemnate legate de munca lor de creaţie.

Printre aceste probleme se vor discuta multe lucruri privitoare la literatura pentru copii. Şi fără îndoială că discutarea lor va fi un imbold pentru scrierea multor cărţi frumoase pentru copii.

O carte bună — un prieten bun

★ ★

Cărţi apărute în Editura Tineretului cu prilejul Congresului Scriitorilor din R.P.R.

C. Baciu — Nu departe de castelul prinţesei (Colecţia „Patria noastră").
Dan Deşliu — Cuvînt despre sergentul Belate Alexandru.
Cezar Drăgoi — Cărticica verii.
St. Gheorghiu — Nufăr alb scăldat în sînge.
N. Labiş — Puiul de cerb.
G. Naum — Aşa e Sanda.
C. Nisipeanu — Moş Ioniţă Făt-Frumos.
Victor Tulbure — Vară fierbinte.
Haralamb Zincă — Atac la obiectivul 112 (Colecţia „Cutezătorii").

Ce aş dori să citesc

Imi place să citesc, iar cînd am ceva de spus în legătură cu asta, cui să mă adresez mai întîi? Scriitorilor, bineînţeles!

Iată, doresc să apară mai multe cărţi vesele, cu povestiri hazlii, cu poezii satirice. Mi-ar face plăcere să întîlnesc în paginile unei asemenea cărţi chipul unui băiat isteţ, veşnic pus pe năzdrăvănii, dar ştiţi, năzdrăvănii cu tîlc, ca ale lui Păcală...

Şi încă ceva: cărţi de aventuri, în care să aflu oameni curajoşi, patrioţi, plini de energie, iată ce aştept cu nerăbdare de la scriitorii noştri.

Vladimir GHEORDUNESCU
cl. a VII-a
Şcoala de 7 ani nr. 125 băieţi
Bucureşti

Din viaţa şcolii

Iubesc basmele şi mărturisesc că am citit foarte multe, dar acum nu mai sînt mică şi aş vrea să citesc şi altceva... De pildă, cărţi în care să fie zugrăvită viaţa de toate zilele a şcolii, viaţa de toate zilele a organizaţiei de pionieri. Se întîmplă doar atîtea lucruri interesante la noi!

Am încredere în faptul că tovarăşii scriitori vor creia numeroase asemenea cărţi.

Hilda WEININGER
cl. a IV-a B
Şcoala medie de fete nr. 10
Bucureşti

★

POPAS LA BRAZI

A fost odată ca niciodată, un cîmp întins sub nişte munţi mîndri, în care apa ploilor găsea bună găzduire în albiile căscate ici-colo şi care la rîndul ei oferea casă bună unei puzderii de broscuţe gureşe...

Dar, într-o bună zi, locuitoarele mlaştinilor au amuţit înfricoşate la scîrţîitul grăbit al roabelor, la clinchetul voios al lopeţilor şi tîrnăcoapelor. Apoi au prins a pocăni ciocanele şi a pufăi betonierele. Peste tot pluteau cîntecele flăcăilor, îmbrăcaţi cu toţii în aceleaşi straie, veniţi să ridice, pe acele pămînturi mustind de petrol, o chipeşă casă ce avea să se cheme uzină petrochimică: adică un loc unde din aurul negru avea să se facă multe lucruri trebuincioase omului.

Am poposit şi noi, într-una din zilele trecute, pe aceste locuri. Aşa i-am cunoscut pe cei 150 de brigadieri de pe şantierul de la Brazi. Tocmai se îndreptau cîntînd spre cîmpia unde nu de mult, sălăşluiau mlaştinile şi stăpîneau broaştele rele de gură. În mijlocul forfotei care aducea a furnicar, am zărit un flăcău subţire, care, cu toată mustaţa-i plăpîndă, nu reuşea să-şi ascundă tinereţea.

Mereu veneau şi plecau de la el flăcăi arşi de soare şi cu ochii plini de zîmbet, care aduceau în brigăzi îndrumările comandantului lor. Samuel Bratu e comandantul de şantier. A urmat şcoala de comandant la Bicaz, unde se plămădeşte marea cetate

a luminii. A învăţat cum se conduce un şantier al tineretului, cum trebuie munciţi cu flăcăii aceştia inimoşi, veniţi, la chemarea organizaţiei lor, să ridice din piatră şi ciment, stropite din belşug cu sudoare, o uzină.

Dar cele învăţate la şcoală nu au fost de ajuns. Unii dintre flăcăii veniţi din locuri diferite, neobişnuiţi cu viaţa de tabără şi cu bucuriile şi greutăţile ei, se gîndeau că ar fi mai bine să plece. Ce-i drept, cîţiva au şi plecat înapoi. Pe alţii i-au gonit brigadierii. Aşa s-a întîmplat cu Alexandru Buliga, un băiat leneş, care se plimba în timp ce tovarăşii săi munceau şi strîmba din nas în orice clipită. Atunci brigadierii i-au luat îndărăt hainele albastre, bocancii şi boneta şi i-au spus să se ducă unde va voi, dar pe ei să-i lase în pace. Zgomotul ciocanelor însă a atras spre şantier o mulţime de alţi tineri de prin satele dimprejur. Intr-o noapte, Eugen Ferescu din Pogoanele, întors din invoire de acasă, l-a adus pe văru-său Daniel Stoian şi a povestit că vreo 15 flăcăi din sat l-au rugat să-i ia cu el. Dacă tovarăşul comandant se învoieşte, duminica viitoare îi aduce pe toţi. Oprică Teofil i-a adus pe Duşa Alexandru şi pe Nicolae Cepolschi. In fiecare zi vin alţii şi alţii... Şi construirea uzinei e grăbită de însufleţirea cu care muncesc tinerii. După ce iau masa şi se odihnesc oleacă în dormitoare, brigadierii o pornesc spre terenul de volei sau la bazinul de înot. Alţii joacă şah, citesc o carte sau scriu acasă despre lucrurile pe care le înfăptuiesc aci, la Brazi. Părinţii lor citesc scrisorile şi se mîndresc cu fiii lor care, acolo la Brazi, în apropierea Ploieştiului, ridică o mîndră uzină.

S. BALTAG

Ne aşteaptă TABĂRA

Sîntem gata să-i primim!

Era spre sfîrşitul anului şcolar. Intr-una din zile, instruc-
oarea superioară de la Şcoala nr. 19 din Oraşul Stalin îi
dună în curte pe toţi pionierii şi şcolarii şi le spuse:

— Copii, în vara asta vom avea tabără de curte la noi în
coală!

— Ce bine! izbucniră o mulţime de glasuri entuziaste.

— Staţi puţin, că n-am terminat. Pentru asta avem multe
e făcut. Trebuie să-i primim pe pionierii maghiari şi romîni
e la celelalte şcoli aşa cum se cuvine. (Era vorba de pio-
ierii de la Şcoala de 7 ani maghiară şi de la Şcolile 4, 18
i 21 romîne). Sîntem gazde doar! Copiii rămaseră puţin pe
înduri, după ce tovarăşa instructoare termină de vorbit.

„Vasăzică, trebuie să ne pregătim", le sunau în urechi cu-
intele instructoarei. „Dar cu ce să începem? Ce pregătiri
m putea face?"

— Toate ca toate, dar în primul rînd trebuie să vopsim
atargul. Uitaţi-vă şi voi ce urît arată, vorbi Mihai, ca şi cum
r fi vrut să răspundă gîndurilor tuturor.

— Să ştiţi că ne facem de rîs, dacă-l lăsăm aşa, decolorat
le vînt şi ploi, întări Gheorghe.

— E limpede că trebuie să-i dăm altă faţă, dar cum să procedăm? intră în vorbă şi Dănuţ din clasa a V-a.

— Cu catargul o să fie mai complicat. Să-l dăm jos, e prea greu, să ne suim cu scara, e periculos, judecă cineva.

— Hai să vedem cum ne împărţim celelalte treburi, o să găsim noi leac şi pentru catarg, încercă să-i liniştească instructoarea.

— Ne-am gîndit ca noi să ne îngrijim de terenul de sport, se angajară cei din clasa a VI-a.

Cei mai pricepuţi la desen se apucară să alcătuiască o gazetă
le perete. Naturaliştii, geografii şi cei de la cercurile de lite-
atură şi mîini îndemînatice au pregătit sălile pentru cercuri.
Deşi erau toţi antrenaţi în fel de fel de treburi, copiilor nu
e ieşea din minte catargul.

La cîteva zile însă, cînd au venit la şcoală, spre mirarea
lor catargul era vopsit. Pe lîngă asta, au mai găsit în sala
de gimnastică o masă de ping-pong şi două mingi de volei.
Cine credeţi că le făcuse toate acestea? Prietenii lor care
obişnuiesc să-i scoată întotdeauna din încurcătură. Ei au
vrut să le facă o surpriză. Vreţi să ştiţi cine sînt aceşti prie-
teni ai pionierilor? — Utemiştii de la uzinele Steagul Roşu.
Deseori, pionierii se duc la clubul utemiştilor, îi înveselesc
cu cîntecele lor, uneori joacă şah împreună sau citesc cărţi
de la bibliotecă.

Tabăra de curte nr. 4 din Oraşul Stalin a terminat pregă-
tirile. Pionierii şi-au făcut planuri frumoase, aşa că acum
aşteaptă să le sosească musafirii.

Şah!

LA DRUM!

Au mai rămas doar puţine zile pînă la deschiderea taberelor pionereşti. Pionierii s-au pregătit să petreacă cît mai plăcut zilele vacanţei.

„Gospodării" şi „gospodinele" unităţii au marcat terenul pentru careul pionieresc şi au pavoazat sălile unde se vor ţine cercurile.

Tinerii naturalişti din şcoala noastră s-au pregătit pentru prima excursie. Ei şi-au confecţionat rucsacuri, plase pentru prins fluturi, prese pentru ierbare, cutii şi borcane cu alcool pentru strîngerea insectelor. Sanitarii excursiei şi-au pregătit trusele de prim-ajutor.

Cei mai buni desenatori ai cercului „Tinerii geografi" şi „Tinerii naturalişti" au întocmit harta excursiei şi au procurat o busolă pentru orientare şi un binoclu. Micii fotografi amatori au două aparate de fotografiat şi materiale necesare executării fotografiilor. Sîntem gata s-o pornim la drum...

Cînd ne vom întoarce la Iaşi, vom găsi aşteptîndu-ne ştrandul, grădina botanică, cinematografele, munca pe lotul şcolar. Ceea ce îi pasionează mult pe pionieri sînt săpăturile arheologice care se fac în împrejurimile şcolii, pentru descoperirea urmelor lăsate de daci. Se va organiza în curînd cu ajutorul pionierilor, muzeul istoric al şcolii. Va fi frumos în tabăra noastră de curte!

Elena GAVRILESCU
instructoare superioară
Şcoala nr. 18— Iaşi.

In jurul focului de tabără

Seara, după o zi petrecută plăcut în tabără sau în excursie, puteţi organiza, în jurul focului de tabără, un joc literar vesel.

Pentru aceasta, detaşamentul se împarte în două echipe; se alege apoi un juriu format din 2-3 pionieri, dintre cei mai buni la limba romînă. Juriul va găsi cuvinte în jurul cărora s-ar putea închega o povestire şi le va spune participanţilor din prima echipă. De exemplu: vară, cîmp, pîrîiaş sau: noapte, pădure, licurici. Jucătorii din această echipă, în ordinea în care sînt aşezaţi, vor spune pe rînd cîte două-trei fraze. Fiecare participant va căuta să facă legătură cu cele spuse de coechipierul dinaintea sa, încercînd să dea frazelor o formă literară cît mai frumoasă şi chiar să înfiripeze o acţiune. Toate acestea trebuiesc făcute însă repede. Dacă juriul constată că un jucător s-a gîndit prea mult, atunci el spune participantului următor să continue povestirea.

După ce ultimul jucător din prima echipă a făcut completări, îi vine rîndul pentru a doua oară primului participant, apoi celui de-al doilea ş.a.m.d. In felul acesta, fiecare jucător, din echipă va avea ocazia să contribuie de două ori la povestirea compusă în colectiv.

După ce prima echipă şi-a încheiat povestirea, juriul găseşte şi pentru cealaltă echipă alte trei cuvinte şi jocul continuă la fel.

La terminarea jocului, juriul stabileşte ce povestire a fost mai frumoasă, mai hazlie şi declară cîştigătoare echipa care a compus-o.

Pregătiri pentru vacanţă.

Amintiri din vara trecută...

Primul nostru program artistic

Tabăra de curte nr. 1 din Fălticeni abia îşi începuse activitatea. Unul din cercurile care s-au înjghebat mai repede a fost cel artistic. Dornici de activitate, pionierii au început repetiţiile: cîntece, dansuri şi vreo două scenete.

N-au trecut nici două săptămîni pînă cînd, cu ceea ce se învăţase în cerc, s-ar fi putut alcătui un program artistic, şi încă unul destul de bogat!

— Dar unde să-l prezentăm? au început să se întrebe pionierii.

— Să mergem în vreo comună, la un cămin cultural? Ar fi bine, dar cine ne invită? Să mergem aşa, fără să cunoaştem pe nimeni şi, mai ales, nepoftiţi?

Şi, pînă să găsească răspunsul, şi-au continuat cu rîvnă repetiţiile.

Intr-o zi, tovarăşul instructor le propuse:

— Ce-ar fi să mergem cu toţii să ajutăm azi la plivit muncitorilor de la G.A.S. Solveneşti? După ploaie s-au cam înmulţit buruienile şi cred că vom fi bineveniţi!

Au ajutat la plivit pînă după amiază. Au lucrat cu spor şi muncitorii din gospodărie nu mai conteneau cu laudele. Dar nu numai laudele îi bucurau pe pionieri. Muncitorii, şi mai tineri şi mai vîrstnici, se arătaseră prietenoşi cu ei de la început, iar acum, cînd sfîrşiseră lucrul, se împrieteniră de-a binelea cu copiii.

Pionierii se pregăteau de plecare şi muncitorii îi înconjurară pentru a-şi lua rămas bun, cînd, deodată, cei din cercul artistic anunţară, cu vădită bucurie că pot face o asemenea surpriză:

— Şi acum, vă prezentăm primul nostru program artistic...

A doua zi, în tabără, cercul artistic a continuat repetiţiile. Acum nimeni nu se mai întreba unde vor prezenta programul pregătit. Altceva se străduiau să afle din timp: cînd şi la

ce gospodărie vor mai merge să ajute la plivit sau la alte treburi.

Intr-una din zilele cînd începuse secerişul, aflară de la tovarăşul instructor că vor începe să adune spice tot la gospodăria din Solveneşti. In dimineaţa următoare, artiştii noştri începură să pregătească alte cîntece şi dansuri. De ce? Nu-i greu de înţeles: nu se puteau prezenta la Solveneşti tot cu primul program. Era timpul să pregătească al doilea program artistic al cercului.

Elvira POPAZU

O vacanţă veselă

Dacă ar fi să-i dau un nume taberei lor orăşeneşti, apoi nu s-ar cădea să-i spun altfel de-

cît tabăra veseliei.

Ştiţi de ce? Pentru că, în toată vacanţa trecută, acolo au răsunat cîntece pionereşti, pentru că n-au contenit jocurile şi voia bună. Intr-o zi, veselia asta uriaşă s-a revărsat şi asupra ogoarelor. Pionierii de la Şcoala de 7 ani Cartierul Iţcani-Suceava au pornit să-şi ajute fraţii mai mari de la I.C.A.R. Aşa au adunat 300 kg. de spice de griu. De acele zile îşi amintesc cu mult drag astăzi. Şi totuşi neuitate au rămas şi clipele petrecute în excursii. Ruinele cetăţilor Suceava şi Zamca sînt bine cunoscute pionierilor din Suceava. Dar de fiece dată cînd le vizitează, ei descoperă lucruri noi, lucruri nemaivăzute pînă atunci, căci în fiecare vară se fac acolo săpături, se scoate la iveală un zid vechi ori vreun obiect interesant. Pionierii iubesc istoria oraşului lor şi ştiu să-ţi spună cîte şi mai cîte despre ruinele cetăţilor Zamca şi Suceava. Aşa, de pildă, mie mi-au povestit că între cele două cetăţi există un tunel de legătură. Prin acest tunel comunicau între ele cetăţile cînd erau înconjurate de duşmani. N-au uitat pionierii să-mi spună despre vechea biserică de la cetatea Zamca şi despre nenumăratele şanţuri care erau umplute cu apă atunci cînd duşmanii veneau să o cucerească. Pionierii îşi îmbogăţesc pe zi ce trece cunoştinţele despre monumentele istorice din împrejurimile oraşului lor şi vacanţa care vine le va da prilejul să facă noi excursii şi să afle alte noutăţi.

Elena DRAGOŞ

Oaspeţi de departe

Coreea, „ţara dimineţilor liniştite", se află la mii de km. depărtare de patria noastră. In calea prieteniei depărtarea nu poate fi însă o stavilă. Intre cele două popoare, romîn şi coreean, s-au statornicit pentru totdeauna legături trainice. Legăturile acestea s-au cimentat în cei trei ani de lupte grele pe care eroicul popor coreean le-a dus pentru eliberarea patriei sale. Vitejia cu care greu încercatul popor al Coreei şi-a apărat cauza lui dreaptă a umplut de admiraţie inimile oamenilor muncii din ţara noastră. Dragostea cu care au fost adăpostiţi la noi copiii orfani ai Coreei a fost o mărturie emoţionantă de solidaritate. Azi, cînd poporul coreean a trecut cu hotărîre şi cu hărnicie la refacerea ţării şi întărirea regimului democrat-popular prietenia şi colaborarea romîno-coreeană capătă noi şi noi orizonturi.

Nu mică le-a fost bucuria oamenilor muncii de la noi cînd, zilele trecute, au primit în ţară oaspeţi dragi: delegaţia guvernamentală a R.P.D. Coreene, în frunte cu tovarăşul Kim Ir Sen, preşedinte al C.C. al Partidului Muncii din Coreea şi preşedinte al Cabinetului de Miniştri al R.P.D. Coreene. Mii şi mii de cetăţeni ai Bucureştiului au ieşit să-i întîmpine pe oaspeţi. Aplauzele, urările de bun venit n-au contenit o clipă. Şi peste tot locul, în decursul vizitei, Kim Ir Sen şi însoţitorii săi s-au bucurat de aceeaş simpatie, de aceleaşi manifestări entuziaste. Sîmbătă, în Piaţa Victoriei din Capitală, a avut loc un uriaş miting la care a luat cuvîntul şi tovarăşul Kim Ir Sen, aducînd salutul şi mesajul frăţesc al prietenilor coreeni. Duminică, la plecare, alte mii de oameni i-au condus pe oaspeţi la aeroport. Vizita aceasta va lăsa o amintire neştearsă prietenilor coreeni. Ei ştiu, ca şi noi, că ţările noastre, unite sub steagul puternicului lagăr al păcii şi socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică, merg mînă în mînă pe drumul fericirii.

Mica mea prietenă

Scrisoare deschisă pionierei Nagy Stela din Negreşti-Oaş, reg. Baia-Mare

Povesteam deunăzi unor prieteni ai mei despre minunata Ţară a Oaşului, despre care, din păcate, s-a scris şi se ştie atît de puţin. Ţinusem minte şi vreo două, trei ţîpurituri, care, şi ele, au plăcut foarte mult prietenilor mei. Unul dintre ei a spus entuziasmat:

„Sînt pline de poezie şi proaspete ca zorii după ploaie! Păcat că nu ţi-ai notat mai multe!"

I-am răspuns că asta nu e un lucru chiar atît de uşor pentru cine nu e familiarizat cu particularităţile graiului oşenesc şi cu tonul în care sînt strigate ţîpuriturile; am adăugat (amintindu-mi chiar în clipa aceea) că posed o culegere, dăruită de o pionieră, elevă într-a V-a elementară, care se ocupă cu strîngerea de ţîpurituri din satele oşeneşti. Şi am scos din sertar caietul pe care mi l-ai dăruit tu, în ajunul plecării din Oaş.

Auzind că e vorba de o culegere a unei folcloriste de 11 ani, prietenii mei au zîmbit cu îngăduinţă şi neîncredere. Deşi nu apucasem încă să răsfoiesc caietul tău, m-am simţit totuşi obligat să le atrag atenţia că e vorba de o elevă excepţională şi că indiferent de valoarea celor cuprinse în caiet, trebuie preţuită strădania, cît şi intenţia ta de a-mi fi de ajutor în cunoaşterea mai în adîncime a Ţării Oaşului.

„Să auzim", m-a îndemnat cineva şi am început să citesc. Aşa s-a făcut că ne-a apucat ziua. Am citit ţîpuriturile tale pînă la ultima, ba pe unele am fost silit să le repet. A uimit mai ales deosebitul simţ al limbii, ce se vădeşte în felul tău de a nota — cu multă fineţe — particularităţile fonetice ale ţîpuriturilor.

„Vezi, Jipa, mi-a declarat unul dintre cei de faţă, culegerea fetiţei a reuşit să ne facă să înţelegem firea şi felul de a gîndi al oşenilor mai bine decît toate cîte ne-ai povestit tu pînă atunci. Nu te supăra, dar aşa este."

Nu m-am supărat, fireşte, ci am fost şi mai încîntat de succesul caietului tău, care, într-adevăr, a reuşit să dea la iveală toată bogăţia sufletească, spiritul de observaţie şi umorul proaspăt şi plin de sevă al oşanului. Drept care m-am simţit dator să prind condeiul spre a-ţi mulţumi încă o dată pentru gestul tău plin de gingăşie, acela de a-mi dărui o părticică din frumuseţile locurilor tale.

Voi fi fericit dacă rîndurile mele vor constitui pentru tine un îndemn de a stărui mai departe în strîngerea acestor comori de folclor ale meleagurilor voastre şi dacă pilda ta va fi urmată şi de alte colege ale tale. Vin zilele minunate ale vacanţei de vară, fermecătoarea vară a Oaşului, cînd jocurile sînt mai avîntate, iar ţîpuriturile mai pline de duh, cu atît mai mult cu cît şi în Oaş, ca pretutindeni în patria noastră, viaţa devine din ce în ce mai plină de bucurii, iar oamenii din ce în ce mai plecaţi spre frumos şi poezie!

Iţi urez spor la muncă,

Ion JIPA

N.R. Strigăturile, adică ţîpuriturile oşeneşti de alături fac parte din caietul cu culegeri de folclor al pionierei Nagy Stela.

Ţîpurituri

(Strigături din ţara Oaşului)

Bine-mi taie cuţitu',
Că l-am ascuţit amu
Pe tocila lui morar,
Să tai capul la jăndari!

Roşie-i mîndra pe nas
Că s-o uns cu feidărvais! [1]

Foaie verde doi mohori,
De la maica mă cer doi.
Unu-i tînăr şi sărac,
Altu-i bătrîn şi bogat.
Spune-mi, tu, puiuc de cuc,
După care să mă duc?
— Io ţi-aş spune, fătul meu;
Tînăru-i norocul tău!

La casa cu cărămidă
Ruminelele-s [2] *sub grindă.*
La casa cu păiuş
Ruminelele-s sub uşi.

Am o mîndră cît o cruce.
La lucru nu o poci duce.
Dimineaţa-i rouă mare
Şi se udă pe picioare.
Peste zi, soarele-i cald
Şi o frige pe obraz.
Cînd îi colo la ujină, [3]
O muşc-un ţînţar de mînă
Şi boleşte-o săptămînă!

Oşenia nu o lăs
De m-ar hrăni cu ovăz!

D-auzit-am, mîndruţ, eu
Că te ule [4]*) mata rău*
Pentru ce te iubesc eu.
Spune-i să nu te ulească.
De-o putea, ne despărţească
Noi atuncea ne-om lăsa
Cînd a prinde-a număra
Pietrele din nouă văi
Paiele din nouă clăi..
Poate-atunci, şi nici atunci,
Cînd o face mărul nuci
Şi răchita prune dulci

[1]) pudră
[2]) muşeţel.
[3]) vremea prînzului.
[4]) te urăşte, te suduie.

TIMOTEI ŢIPAR*

Ion BRAD

Te plîngi, copile, în zadar.
Pierdut în jocuri şi în glume,
Tu nici n-ai auzit măcar
Că-n satul meu şi-al tău anume,
Venit-a oarecînd pe lume
Vestitul lumii cărturar,
Bătrînul Timotei Ţipar.

Te plîngi că scrierea e grea,
Că eşti certat cu poezia?
El doar cînd şase ani avea
Spunea de rost Alexandria.
Purta un cap din cale-afară
De plin de miez şi scînteieri,
Dar cîtă trudă grea şi-amară
Şi cîte nopţi de privegheri
Ducea în spate an de an
Odrasla-aceia de ţăran!
Tu mocoşeşti de-atîtea zile

Şi-n rusă două vorbe schimbi —
El singur a-nvăţat, copile,
Mai mult de cincisprezece limbi.
Avem o bibliotecă-ntreagă
In sat, şi-o vom avea mai mare!
El, după cărţi, cu o desagă
Mergea la Ţarigrad, călare.
De-aceea, scumpe băetan,
Te rog fii bun şi ia aminte
Cam cine-ţi fuse consătean
Acum un veac şi mai-nainte!

———

*) Numele cu care e cunoscut în satul natal, Pănade, renumitul învăţat Timotei Cipariu (1805—1887).

CINE ŞTIE MAI MULT? ★ CINE ŞTIE MAI MULT? ★ CINE ŞTIE MAI MULT?

ETAPA II-a
SERIA I-A

Incepe, în acest număr, cea de a II-a etapă a concursului nostru „Cine ştie mai mult?". Pot lua parte la această etapă toţi pionierii şi şcolarii care au urmat în anul şcolar 1955—1956 cursurile claselor a IV-a, a V-a, a VI-a şi a VII-a, indiferent dacă au participat la etapa I-a sau nu.

Etapa a II-a are numai patru serii, care vor apărea la intervale de două săptămîni. Fiecare serie conţine cîte cinci întrebări pentru fiecare grup de clase.

Etapa a II-a se va termina în jurul datei de 1 august. Răspunsurile vor fi notate în acelaşi sistem ca şi la etapa I.

Ce au de făcut participanţii? *Ei vor căuta să răspundă, în cît mai scurt timp, la întrebările corespunzătoare clasei din care fac parte. Răspunsurile, scrise citeţ, se vor pune în plic şi se vor trimite pe adresa:* Redacţia „Scînteia pionierului" — Casa Scînteii — Bucureşti. *Pe plic vor mai adăuga şi cuvintele:* Pentru concursul „Cine ştie mai mult?" — etapa a II-a.

Luaţi bine seama că printre întrebări se găsesc şi afirmaţii necomplet formulate sau greşit formulate. Participantul va trebui să le completeze pe cele incomplete, să le îndrepte pe cele greşite şi să arate pentru ce sînt juste celelalte.

Răspunsurile se trimit după apariţia fiecărei serii în parte sau cîte două serii într-un plic.

Cele mai bune răspunsuri vor fi premiate. Se vor înmîna: aparate de fotografiat, mingi de fotbal, de volei, stilouri etc.

COPII,

Participaţi în număr cît mai mare la cea de a II-a etapă a Concursului nostru!

PENTRU CLASELE A IV-a ŞI A V-a

1. Priviţi adesea cerul acoperit de nori. Dar v-aţi întrebat oare de ce norii nu cad? Ei sînt doar formaţi din picături mici de apă, mult mai grele ca aerul. Ne puteţi răspunde la această întrebare?

2. Seara, în jurul unui foc de tabără, pionierii observară că fumul începe să se aştearnă pe jos, printre copaci.
— Mîine o să fie urît, o să plouă, spuse unul dintre ei.
Şi aşa a fost. Ştiţi care este explicaţia?

3. Cum se numeşte planta care nu poate fi polenizată decît de o anumită insectă? Arătaţi care este planta, insecta care o polenizează şi explicaţi de ce nu poate fi polenizată şi de alte insecte.

4. Cerul este de culoare albastră. Care să fie cauza?

5. De acasă pînă la ştrand, am de mers 2,800 km, pe care-i parcurg cu bicicleta cu o viteză de 12 km/oră. Spre casă, viu cu bicicleta la vale şi de aceea parcurg drumul cu o viteză de 18 km pe oră.
Cu ce viteză medie fac eu drumul de acasă la ştrand?

PENTRU CLASELE A VI-a ŞI A VII-a

1. Gheţarii se întîlnesc de obicei pe vîrfurile munţilor, dar uneori îi găsim şi în interiorul pămîntului. Ştiţi numele gheţarului din ţara noastră care stă ascuns în pîntecele unui masiv muntos?

2. Se ştie că florile şi diferite plante nu numai că împodobesc camera, dar şi purifică aerul din ea, absorbind acidul carbonic şi dînd oxigen. De ce totuşi nu se recomandă să se ţină flori în cameră în timpul nopţii, spunîndu-se că aerul devine „greu"?

3. Pionierii dintr-un cerc de tîmplărie lucrează nişte lăzi. Pentru aceasta, fiecare scîndură trebuie tăiată în 8 bucăţi egale. Dănuţ a reuşit să taie complet o scîndură în 7 minute şi jumătate. Ionel, care s-a luat la întrecere cu Dănuţ, a executat cîte o tăietură pe minut.
Care din ei a cîştigat întrecerea?

4. In fabula lui Gr. Alexandrescu „Boul şi viţelul" există un vers care a devenit zicătoare şi este des folosit de popor. Ştiţi care este acest vers?

5. Crivăţul este un vînt care suflă numai iarna?

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
« X X X Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.